

דרוש על הפסוקים וינחם ה' וכו' והוא נמשך לפירוש הקודם

כְּתִיב (בראשית ו) **וַיִּנְחָם יְהוָה כִּי עָשָׂה אֶת הָאָדָם בְּאָרֶץ**

וינחם ה' הוא פרצוף זו"ן דאצילות, שכביכול ניחם על בריאת אדם הראשון

שעשה אותו כאן בארץ שלנו, **לְאִפְקַא אָדָם דְּלַעֲיִלָּא, דְּלֵא הוּי**

בְּאָרֶץ להוציא ולמעט את האדם העליון שאין מקומו כאן בארץ. והיינו, שזו"ן דאצילות

לא ניחמו על בריאת ז"א דבריאה ודיצירה ודעשיה אלא רק על אדה"ר. **וַיִּנְחָם יְהוָה**

הָאִי בּוֹעִיר אַפִּין אֲתִמָּר מה שכתוב וינחם ה' זה נאמר על ז"א דאצילות ולא

למעלה יותר, כי פגם התחתונים אינו מגיע למעלה מז"א. **וַיִּתְעַצַּב אֵל לְבוֹ שׁו"א**

עצמו כביכול נתעצב, כי בו תלוי הפגם ולא למעלה ממנו, **וַיִּעֲצַב לֹא נֶאמָר**

שהוא שפירושו שהעציב אחרים שלמעלה ממנו שהם או"א וא"א. **אֵלָּא וַיִּתְעַצַּב,**

אֵיהּוּ אֲתִתְעַצַּב, דְּבִיהּ תְּלִיָּא מְלִתָּא אלא הוא עצמו ז"א היה עצב

שבו תלוי הדבר, כלומר בו תלוי הפגם מה שחוטאים התחתונים. **לְאִפּוּקֵי מִפּוֹאֵן**

דְּלֵא אֲתִתְעַצַּב ובא להוציא את אלו שלא מגיע אליהם הפגם ואין בהם עצב, והם

א"א ואו"א שהפגם לא מגיע אליהם. **אֵל לְבוֹ, בְּלָבוֹ לֹא כְּתִיב** כתוב אל

לבו ולא כתוב ויתעצב בלבו שפירושו שהעצב בלבו של ז"א. אלא כתוב אל לבו שפירושו

ללב של אחר, **אֵלָּא אֵל לְבוֹ. כְּמֵאן דְּאֲתִתְעַצַּב** (וימקבל) **לְמֵאֲרִיָּהּ**

שגורם עצבות לבעל החטא, שבעל החטא עצמו כאוב מאד שגרם צער לשכינה הקדושה,

דְּאֲחֲזִי הָאִי לְלָבָא דְּכָל לְבִין שהיא המלכות הנקראת הלב של כל

הלבבות, כמו שחוטא ומראים את המעשים הרעים שעשה לאמא של החוטא כמה היא

מצטערת, כן עתה ז"א מראה למלכות שנקראת "לבא דכל לבין", את החטאים שעשו בניה

הלימוד היומי

לע"נ חכם בן-ציון אבא-שאוול בן בניה זצוק"ל

כי באותן הדורות הגיע הפגם במלכות יותר ויותר מז"א, וכנודע מדברי הרב שהפגם היותר קשה הוא בנוק' הקרובה אל הקלי' ועוד שבה יכול להסתלק כל קומתה שהם ט' ספירותיה.

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֲמַחֶה אֶת הָאָדָם אֲשֶׁר בָּרָאתִי מֵעַל פְּנֵי הָאֲדָמָה וְגו' תיבת "את" באה ללמד את הטפל לאדם, שהיא המלכות

הטפלה לז"א שהיא מאחוריו מחוזהו ולמטה, וכוונתו יתברך היתה לעשות בנין חדש שלא יהיה כח בתחתונים על ידי מעשיהם לנתוץ ולהרוס במלכות רחל, ולכן רצה כביכול לבטל פרצוף רחל, וכל בנין המלכות תהיה באמא שהיא עליונה ולא ישלטו בה החיצונים.

לְאִפְקַא אָדָם דְּלְעִילָא להוציא אדם העליון שהוא ז"א, שעל זה לא חשב המאציל למחותו ח"ו. **וְאִי תֵימָא אָדָם דְּלִתְתָּא בְּלַחֲדוּי, לָאו לְאִפְקַא כָּלִל** ואם תאמר שהפסוק שאמר אמחה את האדם, הוא חוזר רק על האדם

התחתון בלבד ולא על המלכות, שהרי פשט הפסוק מלמד על האדם התחתון, ולפי זה לא בא הכתוב לומר אמחה את המלכות, וממילא אין צורך לאפוקי את ז"א כי מדבר רק באדם התחתון. **מְשׁוּם דְּלָא קָאִים דָּא בְּלָא דָּא** אבל דע לך שזה הפירוש אינו, מפני שלא תעמוד המלכות ותהיה קיימת בלי האדם התחתון, וז"ש מפני שזו המלכות בלי ישראל למטה אין לה קיום, ולכן מוכרח לומר כשאמר אמחה את האדם חייב להיות כלל בפנים גם את המלכות.

וְאֵלְמִילָא חֲכָמָה סְתִימָא דְּכָלָא, כָּלָא אֶתְתַּקֵּן כְּמִרִישָׁא

ואכן שכמעט כך היה, שח"ו נהרס כל בנין המלכות בהשחתת העולם במבול, ואם לא המוחא סתימאה דא"א שהוא האיר במלכות וגרם לה קיום, אם לא כן אז

ח"ו היה נהרס כל בנין המלכות, ואז היה צריך לתקן מחדש את כל בנין המלכות כעין מה שהיה בתחילת הבריאה. **הָרָא הוּא דְבַתִּיב** והראיה לזה שהחכמה דא"א האירה והעמידה את המלכות, (משלי ח) **אֲנִי חֲכָמָה** אני אותיות אי"ן בחינת חכמה דא"א **שְׁכַנְתִּי עֲרָמָה** היא המלכות. **אֶל תִּקְרִי שְׁכַנְתִּי, אֶלָּא שְׁכִינְתִּי** (ס"א שִׁיבְנִתִּי) אל תאמר שְׁכַנְתִּי אלא שִׁיבְנִתִּי, כלומר אני חכמה דא"א, עשיתי וגרמתי שהמלכות שנקראת "ערמה" מלשון חכמה, כי המלכות היא חכמה תחתונה, עשיתי שלא תתבטל ח"ו.

וְאֶלְמְלָא הַאִי תְקוּנָא דְאָדָם, לָא קָאִים עֲלֵמָא ואם לא שהיה התיקון הגדול הזה של האדם שהוא חכמה סתימאה דא"א שנקראת ג"כ אדם, לא היה קיום והעמדה לעולם שהיא המלכות. **הָרָא הוּא דְבַתִּיב** וזה מה שכתוב, (משלי ג) **יְהוָה שְׂהוּא א"א בְּחֲכָמָה** שלו **יְסֹד אֶרֶץ** היא המלכות. **וְכַתִּיב** (בראשית ו) **וְנַח מֵצָא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה** ועוד סיבה שהתקיימה המלכות כי כתוב ונח מצא חן בעיני ה', כי הוא היה צדיק כאן בעולם הזה, וא"כ על ידי שניהם התקיים העולם צדיק עליון א"א וצדיק תחתון נח.

וְתַאנָּא, בְּלִהוֹן מוּחִין תְּלִיין בְּהַאי מוּחָא ולמדנו, כל המוחין דא"א וד"א ונוק' דאצילות, תלויים כולם במוחא סתימאה דא"א שהוא חכמה דא"א. **וְהַחֲכָמָה הוּא פְּלָלָא דְכֻלָּא** (הוא) והחכמה הזאת דא"א כוללת בתוכה כל המוחין, כי כולם מתפשטים ומאירים ממנה, וא"כ גם המלכות היתה קיימת בזמן המבול על ידי הארת חכמה דא"א. **וְרָא חֲכָמָה סְתִימָא, דְּבַה**

הלימוד היומי

לע"נ חכם בן-ציון אבא-שאול בן בניה זצוק"ל

אֶת־תִּקְיָהּ וְאֶת־תִּקְוֹתָהּ וְאֶת־תִּקְוֹתָהּ וְאֶת־תִּקְוֹתָהּ וזו החכמה דא"א שנקראת מוחא סתימאה, על ידה נתחזקו ונתקנו התיקון של "האדם", שהם השבעה מלכים שירדו לבי"ע ועלו לאצילות, וכל זה על ידי שהאיר בהם מוחא סתימאה דא"א, שאז נתקנו בפרצוף "אדם", **לְאֶת־יִשְׁבָּא כָּל־אֵל עַל־תִּקְוִינְיָהּ, כָּל־חַד בְּאֶת־רִיחָהּ** כדי להושיב ולתקן כל פרצוף על תיקונו במקום הראוי לו, אבא ואמא נתישבו למעלה ושבעה המלכים בזמן התיקון למטה מאו"א. **הִדָּא הוּא דְכְּתִיב** וזה מה שכתוב, (קהלת ז) **הַחֲכָמָה תִּעֲזֹב לְחֶכְמָהּ מִעֲשָׂרָה שְׁלִיטִים, דְּאִינוּן תִּקְוֹנָא שְׁלִימָא דְאָדָם** החכמה דא"א תעוז ותאיר לחכם היא המלכות שנקראת חכמה זעירא, מעשרה שליטים עוד כבר מזמן שנתקן העולם בעשר ספירות, שכל עשר ספירות אלו הם נעשו תיקון שלם בפרצוף אדם, וכל זה נעשה עוד מאז שהאירה המוחא סתימאה למלכות. **וְאָדָם הוּא תִּקְוֹנָא דְלִגְו, מִיְּנִיָּה קָאִים רוּחָא** והוא כי האדם תיקונו הוא מפני שבתוכו קיים ועומד בחינת "רוח", דהיינו נרנח"י דמ"ה המקשר והמתקן לכל העולמות. (הדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמואל א טז) **כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינַיִם וַיְהִי וְהִמְתִּקֵּן לְכָל־הָעוֹלָמוֹת.** (הדָּא הוּא דְכְּתִיב, (שמואל א טז) **כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינַיִם וַיְהִי וְהִמְתִּקֵּן לְכָל־הָעוֹלָמוֹת.** ירָאֶה לְלֵבָב, דְּאִיהוּ בְּלָגוּ לְגו).

וּבְהַאי תִּקְוֹנָא דְאָדָם, אֶת־חַזֵּי שְׁלִימוֹתָא מְהִימְנוֹתָא דְכָל־אֵל, דְּקָאִים עַל־כּוֹרְסֵיִיא ובזה התיקון של האדם, כלומר שנתקנו כל העולמות כולם בפרצוף "אדם", נראית שלימות האמונה של כולם, כי נמשכים אורות מהאין סוף ב"ה מפרצוף לפרצוף, ובכח זה עומד ז"א ומתייחד עם הנוק' הנקראת "כסא". **דְּכְּתִיב** כמו שכתוב, (יחזקאל א) **וְדַמּוֹת כְּמִרְאֵה אָדָם עָלָיו מְלֻמְעָה** דהיינו על דמות הכסא שהיא הנוק', דמות אדם שהוא ז"א. **וּבְכִתְיָב**

הלימוד היומי

לע"נ חכם בן-ציון אבא-שאול בן בניה זצוק"ל